

מ"ח 4678/17 - פלוני נגד מפקד כוחות צה"ל

בבית המשפט העליון

מ"ח 4678/17 - ג'

כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

לפני:

פלוני

ה המבקש:

נ ג ד

מפקד כוחות צה"ל

המשיבה:

בקשה למשפט חוזר מתאריך 08.06.2017; תגובה
המשיבה לבקשת מתאריך 11.09.2017

עו"ד סלביה רודנקי

בשם המבקש:

עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

בשם המשיב:

הchlטה

1. בפני בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בעניינו של המבקש, אשר הורשע בבית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים בביצוע של עבירות תכונן ובניה, בניגוד להוראות הדין הירדי ותחיקת הביטחון, החלים באזרו יהודה ושומרון.

אבייא להלן את הנ吐נים הדרושים להכרעה בבקשתה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. בתאריך 30.11.2010 המשיבה הגישה כנגד המבוקש כתוב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים (ראו: ת"פ 10/550). במסגרת כתוב האישום נטען כי המבוקש הוא הבעלים והמחזיק של מבנה מגורים המצוי בגבעת המייסדים 4/1 במעלה אדומים (להלן: המבנה). לפי הנטען בכתב האישום, במהלך שנת 2010 – המבוקש, או מי מטעמו – ביצעו עבודות במבנה בכר שהם בנו תוספת קונסטרוקטיבית אלומיניום/ברזל על גג המבנה בשטח של 65 מ"ר, וזאת מבלתי שהוא רישיון לכך מאית הוועדה המקומית לתכנון ובניה מעלה אדומים, או רשות הרישיון שלו.

3. במסגרת כתוב האישום – המשיבה ייחסה למבוקש את ביצוען של העבודות הבאות: ביצוע עבודה, בינוי והשימוש בהם, הטעונים רישיון לפי חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים, חוק זמני (מס' 79) לשנת 1966 (להלן: החוק) ללא קבלת רישיון, עבירה לפי סעיף 37ב(א) לחוק; ביצוע עבודה, בינוי והשימוש בהם ובקראקע, הטעונים רישיון לפי החוק, בגין לקביע ברישיון, לתנאיו, ולא בהתאם לתוכנית תכנון מאושרת, עבירה לפי סעיף 37ב(ב) לחוק, הכל בצוירוף צו בדבר העלאת קנסות שנקבעו בתקיקת ביטחון (תיקון מס' 6) (יהודה ושומרון) (מס' 1597), התשס"ז-2007 (להלן: כתוב האישום הראשון).

4. בתאריך 20.11.2012 בית משפט לעניינים מקומיים הנכבד (כב' השופט מ' כדורי) הקרא למבקר, שלא היה מיצג, את כתוב האישום הראשון. בתשובתו לאישום, המבוקש בתחילת – כפר באישום. אולם לאחר מכן, המבוקש חזר בו מכפирתו, והוא בעבודות כתוב האישום הראשון. כפועל יוצא מכך – בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד הרשיע את המבוקש במiosis לו בכתב האישום הראשון.

5. במסגרת גזר הדין בית משפט לעניינים מקומיים הנכבד השית על המבוקש עונשים של קנס והתחייבות, וכן חיב המבוקש להתאים את הבניה בנכס לתוכנות ולהיוטרי הבניה הקיימים באזורה, לרבות בדרך של הריסת הבניה (להלן יחד: ההליך הראשון).

6. בתאריך 21.11.2013 המשיבה הגישה כנגד המבוקש כתוב אישום נוסף לבית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים (להלן: כתוב האישום השני). במסגרת כתוב האישום השני המשיבה טענה כי המבוקש לא ביצع את צו ההריסה, שהוצא במסגרת ההליך הראשון (ראו: ת"פ 13/593).

7. במסגרת כתוב האישום השני – המשhiba ייחסה למבוקש עבודות של הפרת תוכן ההתראה בדבר בניה ללא היתר, ואי ביצוע של פסק דין, בגין לסייעים 34 ו-38(10) לחוק.

8. בתאריך 17.05.2015 בית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים (כב' השופט מ' כדורי) הרשיע את המבוקש בעבירות שיותסו לו בכתב האישום השני, וזאת לאחר שהմבוקש הודה כי הוא ביצע עבודות במבנה, שלא כדין, ומבלתי שהיה בידו יותר כדין, וכי היה עליו להרים את הבניה הבלתי חוקית כפי שנקבע בגזר הדין,מושא ההליך הראשון. بذلك זאת, המבוקש טعن כי למורתו שהוא פנה לרשות המקומית לצורך קבלת היתר בניה – הוא נתקל בסירוב, והוא

העלת בהקשר זה טענה של הגנה מן הצדק.

9. במסגרת הכרעת הדין המרשעה בכתב האישום השני – בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד קבע, בין השאר, כדלקמן:

"ביום 20/12/2012 ניתן נגד הנאשם [המבקש – ח"מ] פסק דין במסגרת ת.פ. 10/505. בהכרעת הדין שניתנה באותו מועד והרשותו הנאשם [המבקש – ח"מ] בעבירות של בנייה ללא רישיון ושימוש מבנה שנבנה ללא רישיון... בגזר הדין שניתן באותו מועד נקבע, בין היתר, כי על הנאשם [המבקש – ח"מ] להattaים את הבניה או להרום אותה עד ליום 30/5/2013... עתה, על פי תשובתו של הנאשם [המבקש – ח"מ] לכתב האישום, על אף שהלו כמעט שנתיים ימים מהמועד האחרון שנקבע להריסת הבניה, הנאשם [המבקש – ח"מ] לא קיים את גזר הדין. טענתו הנאהם [המבקש – ח"מ] כי לא התאפשר לו להגיש בקשה להסדרת הבניה אינה משמשת הגנה. כאמור, בגזר הדין נקבע כי הארכה להסדרת הבניה עד ליום 30/5/2013 כפופה לכך שיתאפשר לנאהם [המבקש – ח"מ] להגיש בקשה לקבלת היתר. שלא התאפשר לנאהם [המבקש – ח"מ] לעשות זאת, הרי שהארכה שניתנה לו לא הייתה בתוקף. מכל מקום, אם סביר בהחלטה הנאהם [המבקש – ח"מ] כי באמצעות שיס בהן להוכיח את דחיתת מועד כניסה צו הריסה לתוקף, הרי שהיא עליה לפנות לבית המשפט מבעוד מועד בבקשת מתאימה, ולא לעשות דין עצמה ולהימנע ממשך חדשים ארוכים מלקיים את פסק הדין. לאור כל האמור, ולנוכח הוודאות הנאהם [המבקש – ח"מ] בעבודות כתב האישום, אני מרושע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום".

10. بتاريخ 17.05.2015 בית משפט לעניינים מקומיים הנכבד השית על המבקש, בגין הרשעתו בכתב האישום השני, את העונשים הבאים: מסר על תנאי למשך תקופה של שלוש שנים, בתנאי שלא יעבור עבירה של אי קיום צו שיפוטי, קנס בסך 13,000 ש"ח, וחתיימה על התחייבות בסך 40,000 ש"ח. בנוסף, בית משפט לעניינים מקומיים הנכבד הורה על מימוש התחייבות אשר הוטלה על המבקש בכתב, מושא כתב האישום הראשון, ובמקביל הוא הורה על עיקוב ביצוע צו הריסה בעניינו של המבקש עד לתאריך 30.08.2015 (להלן ייחד: ההליך השני).

11. המבקש, כשהוא מיוצג על ידי בא-כוcho, עו"ד סלביה רודנקו (מטעם הסניגוריה הציבורית) הגיע ערעור על פסק דין של בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד, מושא כתב האישום השני, לבית המשפט המחוזי בירושלים. במסגרת הערעור המבקש טען, בין היתר, כי بتاريخ 03.06.2015 בית המשפט המחוזי בירושלים פסק במסגרת תיק אחר כי לא ניתן להגיש כתב אישום, או לשלו התראה, בגין עבירות שבוצעו לפני חקיקת צו מס' 1585 בדבר תכנון ערים, כפרים ובניינים (תיקון מס' 19) מתאריך 25.01.2007 (להלן: המועד הקובל העטוף) (ראו: ע"פ 55704-02-15 מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון נ' למפל, שאוחד עם ע"פ 21653-05-15 מפקד כוחות צה"ל באיו"ש נ' סולtan (להלן: עניין למפל וסולטן) כר:

"לאחר שבחנו את טענות הצדדים אנו סבורים כי צו 1598 אינו מאפשר מתן התראה בגין בנייה שנעשתה קודם למועד הקובל, או בגין שימוש שהוחל בו לפני מועד זה..." (ראו: שם, פיסקה 11)

12. המבקש טען כי נוכחות הקביעות בעניין עניין למפל וסולטן – לא היה מקום להעמידו לדין בגין עבירות הבניה

בهن הורשע בהליך הראשון, שביצעו, לגירסתו, לפני המועד הקבוע הנטען - "בשנים 2004-2005" (ראו: פיסקה 10 לפסק הדין). בא-כוח המבוקש טعن עוד כי הרשות מנעה ממנה להגיש בקשה להיתר בנייה באמצעות איז שיתוף פעולה עימם במהלך הגשת הבקשה, וכי הרשות לא נקטה בהליכים פליליים כנגד כל מי שביצע בנייה בלתי חוקית באזורה, ובמיוחד כנגד אלה המקורבים לרשوت, לשיטתו.

13. بتاريخ 19.07.2015 בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופטים: ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנر) דחה את ערעורו של המבוקש כנגד פסק הדין, מושא ההליך השני (ע"פ 15-06-8942). במסגרת זו נקבע כי המבוקש הודה בכתב האישום, מושא כתב האישום הראשון, ופסק הדין בעניין זה הפך לחלוט, בקבועו כדלקמן:

"העובדות שנפרשו בפנינו אין מחלוקת, כי המערער [המבחן - ח"מ] לא קיים אחר הצו השיפוטי... עמדת המשיבה היא כי אין כל סיכוי שהמערער [המבחן - ח"מ] יקבל היתר בנייה, שכן המערער [המבחן - ח"מ] אינו הבעלים של הקרקע, וכי טרם אושרה תכנית לפיה ניתן לפעול וליתן למערער [המבחן - ח"מ] היתר בנייה. בנוסף, וכי לאחר שהמערער [המבחן - ח"מ] הודה במינויו לו בכתב האישום הראשון, אין מקום כוון להיזיק לטענות שמעלה המערער [המבחן - ח"מ] ביחס לפסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי ביום 15.3.6.15, כפי שצין לעיל, הוואיל ובאותו עניין נקבע כי לא הוכח שהבנייה בוצעה לאחר 2007, אולם לעניינו, לאחר שהמערער [המבחן - ח"מ] הודה כאמור בכל עובדות כתב האישום לפיהן בוצעה הבניה בשנת 2010 פסק הדין הנ"ל אינם רלוונטי לעניינו...". (ראו: פיסקה 22 לפסק הדין; ההדגשות שלי - ח"מ).

בצד האמור, בית המשפט המחוזי הנכבד האריך את מועד תוקף עיכוב ביצוע צו הריסה עד לתאריך 01.12.2015, בקבועו כי ככל שלא יהיה בידי המבוקש עד לתאריך זה רישוי לבניה שבוצעה, יהיה עליו לפעול בהתאם לצו הריסה, או בהתאם, שניתנו בידי בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד.

14. بتاريخ 02.02.2016 בא-כוח המבוקש הגיע לבית משפט לעניינים מקומיים הנכבד בקשה להיתר למבחן לחזור מהודאותו שניתנה בכתב האישום הראשון. בא-כוח המבוקש טعن כי "לאור מצבו הרפואי של המבחן... לא ניתן לקבוע כי הוודאות של הנאם [המבחן - ח"מ], שחזר בו מכפирתו, נמסרה מתוך רצון חופשי והבנת ממשמעות ההודאה" (ראו: פיסקה 1(ג) לבקשתה). בא-כוח המשיבה התנגד לבקשתה.

15. بتاريخ 14.02.2016 בית משפט לעניינים מקומיים הנכבד דחה את בקשה המבוקש לחזרה מהודאה בקבועו כדלקמן:

"חזרה מהודאה נתונה לשיקול דעתו בית המשפט, כל עוד בקשה הנאם [המבחן - ח"מ] מוגשת "בכל שלב של המשפט". עניינו, פסק הדין החלוט, והמשפט הסתיים זה מכבר. הבקשתה נדחתת".

16. כעולה מתגובה המשיבה לבקשתה למשפט חוזר - ביצוע צו הריסה בעניינו של המבוקש המשיך להיות מעוכב מעת לעת. بتاريخ 11.06.2017 ניתנה החלטה במסגרת ההליך הראשון אשר הארכה את מועד ביצוע צו הריסה עד לתאריך 01.11.2017.

טענות הצדדים

17. בא-כוח המבוקש עותר לקיים בעניינו של המבוקש משפט חוזר בשל קיומה הנטען של עובדה או ראייה, העשויה לשנות את תוכנות המשפט לטובתו לפי סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, והשנייה, כי קיים חשש של ממש שנגרם למבוקש עיוזת דין לפי סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט. לשיטת בא-כוח המבוקש, המבוקש "לא היה מודע, בין היתר לאור מצבו הרפואי, להשלכות הודאותו ולטיסכו להרשעות נספות במרקחה של אי-קיים צו הרישת הקונסטרוקציה" (ראו: פיסקה 1(3) לבקשתה). בא-כוח המבוקש טוען כי הבניה הבלתי חוקית בוצעה על ידי המבוקש לפני המועד הקבוע הנטען, ולא במהלך שנת 2010 - התאריך בו המבוקש הודה בכתב האישום הראשון, ועל כן, לගירסתו, היה מקום להחיל עליו את הקביעה ב-ענין למפל וסולטן, ולבטל את כתב האישום הראשון. בא-כוח המבוקש צירף לבקשתה למשפט חוזר מסמך, המעיד, לשיטתו, על המועד בו נבנה המבנה – בשנת 2005 (ראו: נספח ג' לבקשתה), וכן מסמך לעניין מצבו הרפואי הנטען של המבוקש, המלמד, לשיטתו, על כך שהמבוקש אובחן בשנת 2009 "casual מהפרעות נפשיות כרוניות" (ראו: נספח ג' לבקשתה).

18. בא-כוח המשיבה טוען, מנגד, כי דין הבקשה להידחות על הסף. לשיטתו, הוראות חוק בתי המשפט, ובכללן סעיף 31 לחוק זה, הקבועות את סמכות בית המשפט העליון לדון בבקשתה למשפט חוזר – אין חלות על פסק דין, שניתנו על ידי בית משפט באזרה יהודה ושומרון, אשר פועלים מכוח תחיקת הביטחון, והווקמו מכוח סמכותו של המפקד הצבאי. לגשת בא-כוח המשיבה, לא ניתן להגיש לבית המשפט העליון בקשה למשפט חוזר בגין פסק דין של בית המשפט לעניינים מקומיים באזרה יהודה ושומרון, וכי לעומת המפקד הצבאי הבקשה למשפט חוזר שבכורתה הייתה צריכה להיות מוגשת לבית המשפט של ערכאת הערעור הדנה בעניינים מקומיים באזרה.

19. לשיטת בא-כוח המשיבה, למעלה מן הצורך, אף לגופם של דברים הבקשה אינה מוגלה עיליה לעריכתו של משפט חוזר, וזאת, בין היתר, לאחר שהמבוקש העלה טענות בנוגע להודאותו בהליך הראשון רק במסגרת הערעור על הכרעת הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים בהליך השני, וכי אין בטענות הכלליות שהxdbקש העלה במסגרת הבקשה כדי להצדיק חזרה מהודאה בהליך הראשון, ומכל וחומר, לשיטתו, שאין בכך כדי להצדיק חזרה מהודאה בשלב זה.

דין והכרעה

20. לאחר שעניינתי בבקשתה, בחומר שצורף לה, ובתגובה המשיבה לה סבורני כי עניינו הפרטני של המבוקש אינו מוגלה עיליה לעריכת משפט חוזר, ועל כן דין הבקשה – להידחות לגופה, וזאת גם אם הייתה מוקן להניח לטובתו של המבוקש – ואני קובע פה מסמורות בדבר – כי הוראות חוק בתי המשפט חולות על פסק דין, שניתנו על ידי בית משפט באזרה יהודה ושומרון, אשר פועלים מכוח תחיקת הביטחון, והווקמו מכוח סמכותו של המפקד הצבאי.

21. הסמכות להורות על ערכתו של משפט חוזר מעוגנת בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט, והוא מותנית בקיומה של תשתיית ראייתית ממשית בדבר קיומה של אחת העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוק (ראו: מ"ח 1632/16 שלום נ' מדינת ישראל (07.09.2017) (להלן: עניין שלום)). בסיס הסמכות לערכית משפט חוזר ניצב האיזון בין הצורך להבטיח מגנון דיןוני שיאפשר לתקן במקרים חריגים טעויות בהרשעה. זאת מתוך הכרה בחשיבות ערך חSHIPת האמת ומתוּך הכרתה של המערכת המשפטית כי אין היא חסינה מטעוּת. מן הערך השני, ניצבים ערכים ובראשם עקרון סופיות הדיון, הצורך בוודאות ההחלטה ויציבותה, והערך החינוכי וההרתקעתו שבסוד פסק הדין (ראו: מ"ח 5048/04 איזון נ' היועץ המשפטי לממשלה (20.11.2005); מ"ח 13/13 3139/13 רחמיין נ' מדינת ישראל (25.05.2015)). לפיכך, נפסק כי האפשרות להורות על קיומו של משפט חוזר שמורה לקרים נדירים בלבד (ראו: מ"ח 16/16 1282/12 שקלים נ' מדינת ישראל (26.06.2016); מ"ח 16/16 8884/16 פרחאן נ' מדינת ישראל (27.07.2017)). בפסקה נקבע עוד כי המשפט חוזר לא נועד להוות "ערעור חוזר" (ראו: מ"ח 09/09 3406/16 פלוני נ' מדינת ישראל (31.08.2009)). ב-מ"ח 3523/16 פלוני נ' מדינת ישראל (01.01.2017), חברי, המשנה לנשיאה, א' רובינשטיין פסק עוד לעניין זה כדלקמן:

"נקודת המוצא לדין בבקשתו למשפט חוזר היא כי פסק הדין נשוא הבקשה ניתן דין ובדין יסודו, אולם ככל שמתקיימת אחת העילות המנויות בחוק צדקתו מוטלת בספק ומכאן האפשרות שתוצאתו תשתנה (מ"ח 4057/02 סובחי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (2002)). התיחסום על-ידי המחוקק לאربع העילות מתבקש אף לפי השכל הישר, שכן אין מדובר בהליך נוסף של ערעור על פסק הדין, בו תינתן למבקר "הזדמנות נוספת" לטוות גרסה שונה או משופרת, אלא "בהליך חריג שבחריגם, השמור לקרים בודדים" (ראו: שם, פיסקה יב; ההדגשות שליל - ח"מ).

22. סעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט מאפשר לקים משפט חוזר מקום בו: "הוצגו עובדות או ראיות, העשוויות, לבדוק או ביחיד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון". בפסקה נקבע כי עילה זו נועדה לאפשר, גם בדיעד, בדינה עמוקה של הרשעה על בסיס תשתיית מלאה יותר, חדשה כולה, או חלקה, אשר לא עמדה נגד עיניה של הערכאות שדנו באותו עניין בעבר ושיש בה "כוח שניי" (ראו: עניין שלום, פיסקה 25). בפסקתנו נקבע כי על המבחן להשביע על ראיות, או לבדוקות שיש בהן "אמינות לאכoria", ושיהיה בהן, או בהשתלבותן עם החומר שהיה בפני בית המשפט, פוטנציאלי לשינוי תוצאות המשפט (ראו: מ"ח 73/14 נביל נ' מדינת ישראל (27.1.2014)). נקבע גם כי על המבחן את ערכתו של משפט חוזר בטענה לקיומה של ראייה חדשה מוטל נטל כבד. על הראיות החדשות המוגשות להיות בעלות "משקל סגולי" אשר יש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט (מ"ח 2847/05 אלחרר נ' מדינת ישראל (2005)). עוד נקבע כי על הראיות להיות חדשות במובן המהותי, ולא כללה שניתן היה להגישן בבתי המשפט הקודמים ומובאות עתה כדי לנסות להטות את הcpf (ראו: מ"ח 226/16 זלום נ' מדינת ישראל (2016); מ"ח 16/16 בר יוסף נ' מדינת ישראל (17.11.2016)).

23. סעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט קובע, בין היתר, כי ניתן להורות על קיום משפט חוזר מקום בו:

"נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין" (ההדגשה שליל - ח"מ).

24. בפסקה נקבע כי העילה הקבועה בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט הינה "עלית סל", המאפשרת להורות על משפט חוזר במקרים חריגים ווצאי דופן, בהם מתעורר בלבו של בית המשפט "חשש של ממש" כי נגרם לנאים

יעוות דין, ואשר אינם בוגדר העילות האחירות למשפט חזר (ראו: מ"ח 6020/13 גור אריה נ' מדינת ישראל 21.10.14). עליה זו אינה כוללת יסודות משפטיים מוגדרים, והיא נועדה לתת מענה לפגם דין שורשי שנתגלה בהיליך הפלילי, אשר מערער את יסודות הרשעה. בבואה לדון בה – בית המשפט משקיף ב"מבט על" על מלאו חומרה הראיות ובוחן אם קיימים חשש של ממש כי בהרשעת המבוקש נגרם יעוות דין (ראו: עניין שלום). בכל מקרה, כך נפסק, האפשרות להורות על קיומו של משפט חזר לפי עליה זו תעשה: "רק בהתקיים נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת" (ראו: מ"ח 4990/14 דוד נ' מדינת ישראל, פיסקה מה 28.04.2015).

איישם עתה את העקרונות הנ"ל על עניינו של המבוקש.

25. במהותם של דברים – עניינה של הבקשה למשפט חזר שבכורתה הוא במתן היתר לבקשת לחזור בו מהודיתו בכתב האישום, מושא ההילך הראשון, כך שיתאפשר לו לבקשת להוכיח כי הבניה הבלתי חוקית בה הורשע בוצעה לפני המועד הקבוע הנטען. סבורני כי המבוקש לא ביסס תשתיית מספקת הצדיקה היתר לחזור לו מהודאותו בשלב זה, ועל כן אין הצדקה לעורך משפט חזר בעניינו.

26. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חס"פ), שעניינו חרזה מהודיה של הנאשם, קבע כך:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שכתב לפניו המשפט ואם במהלך המשפט, רשי או הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מকצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשו" (ההדגשה שלי – ח"מ).

סעיף 154 לחס"פ מוסיף ומורה כדלקמן:

"עובדת שנאים הודה בה יראה כਮוכחת כלפי המשפט אם ראה בית המשפט שלא לקבל את ההודיה כרואה או שהנאשם חזר בו מן ההודיה לפי סעיף 153" (ההדגשה שלי – ח"מ).

27. בפסקה נקבע כי היתר לנאים לחזור בו מהודאותו ינתן אך ורק בנסיבות ובנסיבות חריגים ויצאי דופן, בהם נמצא כי התקיים פסול בהודיה כתוצאה מפגם ברכזו החופשי של הנאשם, או בהבנתו של הנאשם את משמעותה, או כאשר זו הוועגה, שלא כדין, באופן הצדיק את פסילתה (ראו: מ"ח 8115/07 פלוני נ' מדינת ישראל 16.04.2008). נקבע גם במסגרת שיקולי של בית המשפט להתר לנאשם לחזור בו מהודיתו, עליו ליתן את הדעת גם לעיתוי בו מתבקשת החזרה מההודאה (ראו: מ"ח 3633/08 אליטובי נ' מדינת ישראל 25.11.2008) (להלן: עניין אליטובי). ב-عنيין אליטובי, חברותי, השופט (כתארה אז), מ' נאור קבעה לעניין זה כך:

"... אם הנסיבות בהן יתיר בית המשפט לנאים לחזור בו מהודיתו הין חריגות, על אחת כמה וכמה הן יהיו חריגות בהיליך של בקשה למשפט חזר" (ראו: פיסקה 34; ההדגשה שלי – ח"מ)

28. סבורני כי עניינו של המבוקש אינו בא בוגדר החריגים הצדיקים להתר חרזה מהודיה בשלב זה, וממילא הוא לא הרים את הנטול המוטל עליו לבסס קיומו של משפט חזר בעניינו. עתה אפרט את הדברים.

29. כתוב האישום, מושא ההליך הראשון, ייחס לבקשתו, או למי מטעמו, ביצוע עבירות בנייה: "בתאריך בלתי ידוע בשנת 2010" (ראו: פיסקה 2 לכתב האישום). עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד בהליך הראשון מלמד כי לאחר שכתב האישום הוקרה לבקשתו, והוא נשאל בדיי השופט מ' כדורו לתשובתו לאישום - המבקש כפר בסעיפים שונים לכתב האישום (סעיפים 3, 5, 6), והשיב ביחס למiosis לו בסעיף 2 לכתב האישום כך:

"МОודה ביצוע העבודות אולם לא בתאריך שנקבע בכתב האישום. זה כמה שנים לפני. זה היה בסביבות 2005, בסוף 2004" (ראו: עמ' 1 לפרטוקול מתאריך 20.11.2012; ההדגשה שלי - ח"מ).

noch כפירתו הנ"ל של המבקש בכתב האישום, ולאחר שבא-כח המשיבה ביקש לקבוע את התקיק להוכחות, בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבדקבע את התקיק "להוכחות ולסיקומים" לתאריך 28.05.2013. אף על פי כן, לאחר הדיון, המבקש "שב והת"צבר" בפני בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד, והודיע כדלקמן:

"אני חוזר מכפירה ומודה בכל עבודות כתוב האישום" (ההדגשה שלי - ח"מ) (ראו: עמ' 3 לפרטוקול מתאריך 20.11.2012).

בעקבות חזרתו של המבקש מכפירתו בכתב האישום, ולבקשתה של המשיבה - בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד הרשיע את המבקש במiosis לו בכתב האישום הראשון (ראו: עמ' 3 לפרטוקול מתאריך 20.11.2012).

30. הנה כי כן - המבקש הודה במסגרת ההליך הראשון בכך שביצע עבודות בנייה בנכס במהלך שנת 2010 והורשע על פי הودאותו. פסק הדיון, מושא ההליך הראשון - הפרק לחłów זה מכבר. במסגרת הבקשה למשפט חוזר - בא-כח המבקש לא הסביר מדוע המבקש החליט לחזור בו מכפירתו לאחר שבית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד כברקבע את התקיק לשמעית ראיות ונינתנה לו ההזדמנות לנحال את הגנתו. בא-כח המבקש גם לא הבahir מדוע המבקש הודה בבניית תוספת הבניה במהלך שנת 2010, חרף האמור במסמך שצירף לבקשתה, המעיד, לשיטתו, כי תוספת הבניה בבניה נבנתה בשנת 2005 (נספח ו'), וזאת מבלי שאביע כל עמדה לגופו של מסמך זה.

31. זאת ועוד - אחרת. המבקש לא ביקש לחזור בו מכפירתו לאחר גזר הדיון בהליך הראשון. המבקש אף לא הגיע ערעור על הרשותו בהליך הראשון בטענה לפגם שנפל בהודאותו. למעשה, המבקש טען לעניין זה לרשותה רק במסגרת הערעור על פסק הדיון, מושא ההליך השני - בחלוフ שלוש שנים מהמועד בו פסק הדיון בהליך הראשון, הפרק לחלווט. להתנוולות זו יש ליתן משקל בהתייחסות לבקשת המבקש לחזור בו מהodayito כת (ראו: מ"ח 2363/16 שליפר נ' מדינת ישראל (07.08.2016)).

32. לא מיותר גם לציין, כפי שארק ביצוע בית המשפט המחויזי הנכבד, כי המבקש לא קיים את צו ההרישה חרף ההארכה שנינתנה לו, וכי לעמדת המשיבה "אין כל סיכוי" שהמבקש יקבל היתר בנייה מכיוון שהמבקש אינו הבעלים של הקרקע, מושא המבנה, וכי טרם אושרה תוכנית לפיה ניתן יהיה לפעול וליתן לבקשת היתר בנייה (ראו: פיסקה 22 לפסק הדיון).

.33. בנסיבות אלו סבורני כי המבוקש לא הרם את הנטול המוטל עליו באופן המצדיק לו לחזור בו מהודאותו בכתב האישום הראשוני בשלב זה. נכון כאמור, בהעדר תשתיית עובדתית לכך שהעבירות הבניה בהן המבוקש הורשע בוצעו לפני המועד הקבוע, כתענתו – אין צורך להידרש לשאלת האם למבוקש נגרם "יעוות דין" בשל הקביעה המיטיבת, לכארה, של בית המשפט המחזיז בירושלים ב-ענין סולטן ולמפל, והשלכותיה האפשריות על עניינו של המבוקש (ראו: מ"ח 01/2005 אקסלרווד נ' מדינת ישראל (17.10.2005)).

.34. האישור הרפואי בדבר מצבו הנפשי הנטען של המבוקש איננו קובל כי המבוקש לא היה מסוגל להבין את משמעות הودאותו בעת שניתנה, ولكن אף בטענה זו אין כדי להצדיק מתן משפט חוזר.

.35. סיכום של דברים – סבורני כי המבוקש לא הוכיח כי נתעורר בעניינו חשש ממשי כי בהרשעתו נגרם לו עיוות דין, ועל כן הבקשה למשפט חוזר – נדחתת, וזאת גם אם אניich לטובתו – ואני קובל פה מסמורות בדבר – כי חוק בתי המשפט חל על עניינו.

ניתנה היום, ט' בשבט התשע"ח (25.1.2018).

המשנה לנשיאה